

Herkesin Türkiye için çalıştığı zamanlardayız. Kimse kendisi için çalışmıyor, herkes halk için, başkaları için, en kötü ihtimal ailesi için yaşıyor.

Kendi için yaşamayı unutan insanın, sonunda kendiyle ilgili hiçbir kaygı duymadığını iddia edebiliriz sanırım. Kendiyle ilgili kaygı duymayışı, bir yandan da ahlaki bir sınırın kalmadığını gösteriyor.

İnsan kendi için yapmayacağı kötülüğü, ailesi için, devleti için, vatanı için yapabiliyor. (Ben de farklı değilim.) İnsanın en tehlikeli hali, bencil olup, bunu herkese belli ettiği hali değil, bilakis hiçbir bencillik taşımadığı hali. Bencil insana bir ahlaki önermeyle yaklaşabilirsiniz, iyi davranmanın kendisi için iyi olduğunu, kötülüğün kendisi için kötü olduğunu söyleyebilirsiniz ve bunların anlamı olur. Ancak insanlar, kendileri için değil, başkaları için kötülük yapabiliyorsa, onları iyiliğe nasıl çağırabilirsiniz?